

Tóth Krisztina

SZÍNPAD

Legfőbb díszlet: a nyelv.
Rózsaszín, puha kelme,
mindenféle alakot ölt a színpadon.
Hol mély fotel, hol puha fűvű dombhát.
Te bent, középen állsz,
te vagy az egy szál hang. A színész!
Hátulról jössz be, körbenézel,
lent meg a nézőtér a fogsor.

Szemben a metszőfogra látsz.
Fehér és fiatal, villog
rajta a beültetett kő.
A párja is
fehér és fiatal.
Egyszerre mozdulnak, naná,
szinte egyformák ők,
a szép metszőfogak.

Oldalt viszont
az a barázdált nagyórló
odvasnak tűnik és öregnek.
Mellette, igen,
jól látni ennyi fényben,
ott a foghív.
Nézed a bal felső hetest,
aztán levisz a véres nyál, a függöny.

Ha nincs a nyelv,
hiába, nincs hová feküdni,
csak úgy rámutatsz, ott egy ágy van,
ott meg egy asztal.
Vagy elhiszik, vagy nem, ha nincs a nyelv.
Aztán megint
a bíbor nyelés, a függöny,
mindig ez van.

A végső csend.
Székek felhajtva, lehajtva.
Minden fog távozik a szájból,
őrők, metszők és testes zápfogak.
És hát a nyelv,
gyönyörű díszleted, milyen
felesleges
a félsötétben.

De ki volt,
tényleg, ki volt ma
a sűgő?
Ezen tűnődsz, és hirtelen
mély hála önt el.
Nincs sehol, de
az ő arca lesz
a legfontosabb.

Kiss Judit Ágnes

KATONADAL

A HÁROM MAGYAR KESERVERS ciklusból

Nem leszek, nem leszek fegyveres katona,
Parancsra sem fekszem a lövészárokból.
Közlegénynek áldás, tábornoknak átok,
Maradok szanitéc, két tűz közt szolgállok.

Nem tehetek másként, erre tettem esküt,
Ellenség vagy barát, nincs más, csak a testük.
Aki sebet kötöz, aki holtat temet,
Kinek volt igaza, annak mindegy lehet.

Nem soká hihetem magam túlélőnek.
Végső győzelemig jobbról-balról lőnek.
Nem lesz dísztemetés, nem jár érdemérem,
Bárkié lesz a föld, beszívja a vérem.